

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 października 2023 r.
sprawy **A. J.**
skazanego z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 73/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie
z dnia 7 listopada 2022 r., sygn. akt II K 222/22,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. J. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 7 listopada 2022 r., sygn. akt II KK 22/22:

- na karę 5 lat pozbawienia wolności za to, że w dniu 14 stycznia 2022 r. w Ż. przy ul. [...] dokonał uszkodzenia ciała W. F. w ten sposób, że bił pokrzywdzonego pięściami po głowie i całym ciele czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci krwiaka podskórnego, okolicy czołowej, złamania kości nosa, złamania lewych wyrostków poprzecznych kręgów lędźwiowych L1 L2 niewielkiego krwawienia podpajęczynówkowego, licznych podbiegnięć krwawych w obrębie

całego ciała, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowego funkcjonowania narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., tj. za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

- na karę roku pozbawienia wolności za to, że w dniu 16 stycznia 2022 r. w Ż., przy ul. [...] groził pozbawieniem życia E. Z. przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego W. F. kwoty 30.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a na podstawie art. 41 a § 1 k.k. orzekł wobec A. J. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego W. F. na odległość 50 metrów oraz kontaktowania się z nim w jakikolwiek sposób na okres 10 lat.

Sąd Okręgowy w Płocku, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 73/23, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do A. J. w ten sposób, że wymierzona mu w punkcie 1. za czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. karę pozbawienia wolności obniżył do 4 lat, a w miejsce orzeczonej w pkt 3. części dyspozytywnej wyroku kary łącznej na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca A. J. wniosła kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to znaczy art. 433 § 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 punkt 1, 2 i 3 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 366 § 1 k.p.k.

w związku z art. 167 k.p.k., art. 2 § 1 punkt 1 i § 2 k.p.k., art. 9 § 1 i 2 k.p.k. i art. 170 § 1 punkt 2 k.p.k. oraz art. 5 § 1 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na nietrafnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego, przejawiającej się w niewłaściwym uznaniu, iż Sąd Rejonowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności pomijając zeznania świadków K. Ż., M. B., M. Ł., K. Z. i E. K. oraz obiektywny dowód z monitoringu, jak też oddalenie również w postępowaniu apelacyjnym wniosków o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów: z opinii biegłych z zakresu analizy kryminologicznej co do sprawdzenia lokalizacji telefonów pokrzywdzonego i oskarżonego oraz lekarzy psychiatrów na okoliczność poczytalności A. J. w chwili zarzucanych mu czynów, jak z zeznań świadka K. J. na okoliczność przebiegu zdarzeń w dniu 16 stycznia 2022 r.”

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadnia jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżąca kwestionuje w kasacji rzetelność kontroli odwoławczej przejawiającą się w „niewłaściwym uznaniu, iż Sąd Rejonowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów” oraz oddaleniu złożonych przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym wniosków dowodowych.

Lektura uzasadnień wyroków wydanych przez obydwie Sądy rozpoznające niniejszą sprawę prowadzi do wniosku, że postępowanie jurysdykcyjne przeprowadzono właściwie, na podstawie kompletnego materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami wymienionymi w art. 7 k.p.k. Sąd Odwoławczy dogłębnie rozważył zarzuty apelacyjne, szczegółowo się odnosząc do każdego z osobna na stronach 3 - 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wywody te są trafne i wskazują na dogłębną analizę zarzutów apelacyjnych.

Autorka kasacji nie tylko wadliwie sformułowała stawiany w niej zarzut w aspekcie nadmiernie rozbudowanej i niespójnej kwalifikacji prawnej, ale też nie

wykazała w najmniejszym stopniu, jakich naruszeń prawa, jej zdaniem, dopuścił się Sąd odwoławczy. Nie sposób uznać za błąd prawa procesowego pozytywnej oceny przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego – jak to wprost ujęła w zarzucie obrońca skazanego. Nieuzasadniona aprobata dla ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd meriti może stanowić co najwyżej efekt błędnej kontroli wyroku. Skarżąca nie wykazała wprost żadnych niedociągnięć po stronie Sądu odwoławczego, które by do tych niewłaściwych ustaleń faktycznych mogły go doprowadzić. Na zaistnienie takich naruszeń nie wskazuje też treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd obiektywnie odnosi się do przedstawionych w apelacji racji, konfrontując je z materiałem dowodowym. W szczególności dużo uwagi poświęca przy tym eksponowanym w kasacji kwestiom oceny zeznań świadków i wartości tych dowodów, ocenie depozycji pokrzywdzonego oraz przydatności dowodu z monitoringu. Należy więc uznać, że Sąd odwoławczy, rozpoznając apelacje oskarżonego i jego obrońcy, spełnił wymogi określone w art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k. i nie doszło do zarzucanego mu w kasacji naruszenia prawa procesowego.

Skarżąca niesłusznie zarzuca także Sądowi odwoławczemu bezpodstawne oddalenie złożonych w postępowaniu wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy, jako gospodarz postępowania apelacyjnego, miał wszelkie podstawy uznać, że złożone przez obrońcę wnioski nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dotyczyć okoliczności już ustalonych na podstawie innych źródeł. I tak, orzekające w sprawie Sądy dysponowały informacjami na temat danych logowania telefonu oskarżonego. Z kolei naoczny świadek widział pokrzywdzonego na miejscu zdarzenia, toteż nie było potrzeby ustalania jego przybliżonej lokalizacji na podstawie tego dowodu. Nie było też podstaw do przeprowadzania badań przez biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność poczytalności A. J. w chwili popełnienia czynu, skoro wątpliwości w tej kwestii nie powzięły (bo nie było ku temu podstaw) orzekające Sądy.

„Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. "nienależytego",

"niepełnego", "niewłaściwego", "nierzetelnego", "pobieżnego" rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego" (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2022 r., III KK 365/22). Kasacja nie jest środkiem polemiki z prawomocnym wyrokiem, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od prawomocnych orzeczeń, służącym ich kontroli w ściśle określonym zakresie, wyznaczonym treścią art. 523 k.p.k. Wszelkie próby skłonienia Sądu Najwyższego do rewizji ustaleń faktycznych, jedynie nominalnie oparte na zarzutach naruszenia prawa procesowego, lecz w rzeczywistości kwestionujące ustalone przez Sady fakty, muszą skończyć się oddaleniem tak sformułowanej kasacji.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia podniesionego w kasacji zarzutu, należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ms]